

ภาคที่ 112 สิ่งที่ชาวญี่ปุ่นใช้รับมือกับภัยธรรมชาติร้ายแรงที่สุดในรอบศตวรรษ

อ่านแล้ว ชึ้งใจ ประทับใจ

สิ่งที่ชาวญี่ปุ่นใช้รับมือกับภัยธรรมชาติร้ายแรงที่สุดในรอบศตวรรษ ติดตามข่าวแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น อย่างต่อเนื่องตั้งแต่วันแรกด้วยความรู้สึกตกตะลึงและตามมาด้วยความน่าสะพรึงกลัวต่อพลังมหาศาลของธรรมชาติด้วยความสงสาร และ เห็นใจอย่างจับใจ ต่อทุกข์แสนสาหัส ที่ประชาชนญี่ปุ่นประสบอยู่ในปัจจุบัน

ในระหว่างติดตามดูข่าวทางโทรทัศน์ และ อินเทอร์เน็ตเหล่านี้... ท่ามกลางความโหดร้ายน่ากลัว เรากลับพบความดีงามที่ทำให้เรารู้สึกดีและชื่นชม นั่นคือ ความสงบ นิ่งของชาวญี่ปุ่น ภายหลังจากเหตุการณ์รุนแรง ที่ทำลายชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีพ เราไม่พบข่าวการบุกทุบร้านสะดวกซื้อ เพื่อแย่งชิงอาหาร น้ำ ฯลฯ ทั้งที่ทุกแห่ง ต่างขาดแคลนอย่างสาหัส แต่สิ่งที่เราพบเห็นตามข่าว ก็คือ “วินัย” ของชาวญี่ปุ่น ที่อดทน รอคอย และ ร่วมด้วยช่วยกัน ทำให้รู้สึกว่าสิ่งนี้นั้นเองที่จะเป็น “เคล็ดลับ” สำคัญที่สุด ที่ชาวญี่ปุ่นใช้เพื่อรับมือกับภัยธรรมชาติร้ายแรงในครั้งนี้

ลองจินตนาการดูว่า หากปราศจาก ความอดทน วินัย เช่นนี้ สถานการณ์ที่เลวร้ายในปัจจุบัน จะยิ่งเพิ่มความร้ายแรงมากขึ้นเพียงใด ???

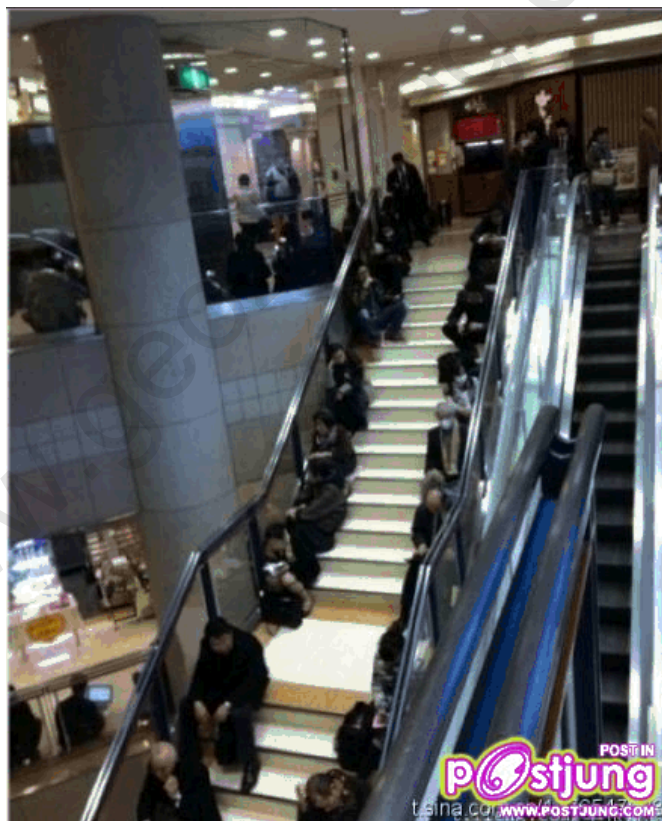
ขอเผยแพร่เรื่องราวน่าประทับใจที่ได้ไปอ่านเจอ จากนักเรียนไทยในญี่ปุ่นที่เปิดเผยแพร่บรรยากาศหลังเกิดแผ่นดินไหวใหญ่และคลื่นยักษ์สึนามิถล่มใน Twitter ของเขา และมีคนนำมาแปลเป็นภาษาไทยค่ะ

เรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้นท่ามกลางวิกฤติการณ์ในประเทศญี่ปุ่น

(จาก Link <http://prayforjapan.jp/tweet.html> ศูนย์กลางข่าวสาร

แผ่นดินไหวที่ญี่ปุ่น โดย สนวน. และ สนวน.)

เรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เห็นเด็กน้อยพูดกับพนักงานรถไฟ “ขอบคุณค่ะ/ครับ ที่เมื่อวานพยายามอย่างสุดชีวิตทำให้รถไฟเดินรถได้อีกครั้ง” พนักงานรถไฟร้องไห้ ส่วนข้าพเจ้าร้องไห้ฟูมฟายไปแล้ว (คืนวันที่เกิดแผ่นดินไหว รถไฟซึ่งเป็นการคมนาคมหลักของชาวญี่ปุ่นหยุดวิ่ง กว่าจะวิ่งได้ก็หลังเที่ยงคืนไปแล้ว)

เรื่องที่สอง ที่ดิสนีย์แลนด์ คนติดกลับบ้าน ไม่ได้จำนวนมาก และทางร้านขายของก็ได้เอาขนมมาแจกนักท่องเที่ยว ก็ได้มี นร.ม.ปลายหญิงกลุ่มหนึ่งไปเอามาจำนวนมาก มากกินพอแวบแรกที่ข้าพเจ้ารู้สึกทันทีคือ อะไรวะ เอาไปซะเยอะ! แต่วินาทีต่อมากลายเป็นความรู้สึกตื่นตันใจ เพราะเด็กกลุ่มนั้นเอาขนมไปให้เด็กๆ ซึ่งพ่อแม่ไม่สามารถไปเอาเองได้เพราะต้องอยู่ดูแลลูกๆ

เรื่องที่สาม ในซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งของตระกะพะระกะเพราะแรงแผ่นดินไหว แต่คนซื้อก็เดินไปช่วยกันเก็บของ แล้วก็หยิบส่วนที่ตนอยากซื้อไปต่อคิวจ่ายเงิน ในรถไฟที่เพิ่งเปิดให้ใช้บริการ และคนที่ตกค้างจำนวนมากกำลังเดินทางกลับ ก็ได้เห็นคนแก่คนหนึ่งถูกให้สตรีมีครรภ์นั่ง คนญี่ปุ่นแม่ในภาวะฉุกเฉินเช่นนี้ ก็ยังมีน้ำใจ มีระเบียบ

เรื่องที่สี่ ในคืนแรกที่เกิดแผ่นดินไหว รถไฟไม่วิ่ง ทำให้คนจำนวนมากต้องเดินกลับบ้าน แทนการนั่งรถไฟ ขณะที่ข้าพเจ้าต้องเดินกลับจากมหาวิทยาลัยมายังที่พัก ร้านรวงก็ปิดหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้ผ่านร้านขนมปังร้านหนึ่งซึ่งปิดไปแล้ว แต่คนป้าเจ้าของร้านก็ได้เอาขนมปังมาแจกฟรีแก่คนที่กำลังเดินทางกลับบ้าน ในภาวะฉุกเฉินเช่นนี้ น้ำใจที่มีให้กันทำให้หัวใจข้าพเจ้าอบอุ่น ตื้นตัน

เรื่องที่ห้า ในขณะที่รอรถไฟให้กลับมาวิ่งได้ ข้าพเจ้าก็ได้รอรออยู่ในอาคารสถานีอย่างเหน็ดเหนื่อย โสมเลสก็ได้แบ่งปันแผ่นกล่องกระดาษให้ โสมเลสที่ข้าพเจ้ามองด้วยหางตาทุกวัน ที่มาใช้สถานี คิโนนั้นทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด

เรื่องที่หก (เรื่องราวคลื่นรถไฟไม่วิ่งเยอะหนอยนะครับ) ด้วยระยะเวลาสี่ชั่วโมงที่ต้องเดินเท้ากลับบ้าน ก็ได้ผ่านหน้าบ้านหลังหนึ่ง ตาก็ไปสะดุดกับแผ่นกระดาษที่เขียนว่า “เชิญใช้ห้องน้ำได้ค่ะ” หญิงสาวท่านหนึ่งได้เปิดบ้านตัวเองให้แก่คนที่กำลังเดินกลับบ้านได้ใช้วินาทีที่ได้เห็นแผ่นกระดาษนั้น น้ำตามันก็ไหลออกมาเอง น้ำใจคนญี่ปุ่น

เรื่องที่เจ็ด แม้ว่าไฟดับ ก็ยังมีคนที่สู้ทำงานให้ไฟกลับมาติด น้ำไม่ไหลก็ยังมีคนไม่ยอมแพ้ทำให้น้ำกลับมาไหล เกิดปัญหาที่โรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ก็มีคนที่พร้อมจะเข้าพื้นที่เพื่อซ่อมมัน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้กลับมาสู่สภาพปกติด้วยตัวมันเอง ขณะที่พวกเราอยู่ในบ้านอันอบอุ่นแล้วก็พร่ำบ่นว่าเมื่อไรไฟมันจะติด น้ำจะไหลน้ำ ก็มีคนที่อยู่ข้างนอกท่ามกลางความหนาวเหน็บกำลังพยายามสู้อยู่

เรื่องที่แปด ในจังหวัดจิบะ คนลุงคนหนึ่งที่หลบภัยอยู่ก็ได้เปรยออกมาว่า ต่อจากนี้ไปจะเป็นอย่างไรน้ำ เต็มท่วม ม.ปลายก็ตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องห่วง ต่อจากนี้ไปเมื่อเป็นผู้ใหญ่ พวกผมจะทำให้มันกลับมาเหมือนเดิมแน่นอน (ไม่เป็นไร พวกเรายังมีอนาคต!!!)

เรื่องที่เก้า ขณะที่กำลังได้รับความช่วยเหลือ หลังจากที่ดีอยู่บนหลังคาบ้านมากกว่า 42 ชั่วโมง คุณลุงก็ได้กล่าวว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรครับ เคยมีประสบการณ์สึนามิที่ซิดิมาแล้ว ต่อจากนี้ไปพวกเรามาช่วยฟื้นฟูบ้านเมืองกันนะ” แกกล่าวด้วยรอยยิ้ม (สิ่งสำคัญสำหรับพวกเราคือ ต่อจากนี้ไปเราจะทำอะไรต่างหาก)

หวังว่าเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้ จะสะท้อนใจให้เราเห็นถึงสิ่งสำคัญที่ช่วยให้สถานการณ์ที่เลวร้ายคลี่คลายและผ่านพ้นไป นั่นก็คือ น้ำใจ วินัย และสปิริต สำหรับใครที่อยากจะเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือชาวญี่ปุ่นในครั้งนี มีหลายหน่วยงานที่พวกเราจะสามารถไปร่วมบริจาคเงินหรือสิ่งของ ตลอดจนช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้เรามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือค่ะ ถ้ามีกำลังและโอกาส...ก็ร่วมด้วยช่วยกัน

www.geoz...
